

да пишемъ съ ѣ тыя слоґове, а да гы произносимъ то *я*, то *е*. Но коґа ся произноси *ь* какъ *я*, и коґа—какъ *е*? Тойзи вопроґъ ся лесно рѣшява, коґа вникнемъ въ приведены-ты слова, и видимъ, че языкъ-тъ слѣдова по неизмѣнны правила, а именно :

Буква *ь*, коґа има на себе удареніе, ако иде по неѣ слоґъ съ твѣрдѣ гласнѣ буквѣ, *а*, *о*, *у*, *ж* произносися какъ *я*, напр. вѣра, сѣно, побѣгнѣхъ произносятся вѣра, сяно, побягнѣхъ; ако ли слѣдущій слоґъ има мяккѣ буквѣ *я*, *е*, *и*, или удареніе-то премине на другъ слоґъ, тоґава ся произноси какъ *е*, напр. прѣсенъ, сѣмя, мѣста, произносятся пресенъ, семя, мѣста. На края на слово-то, коґа е съ удареніе *ь*, всякоґа ся чюе какъ *я* *), напр. добръ, зль произносятся добря, зля. По тыя правила може да чете всякой безъ погрѣшкѣ. Но за поґолѣмѣ лесноѣ азъ поставихъ удареніе надъ *ь* во всичкы-ты мѣста, гдѣ ся произноси то какъ *я*, за да не бѣде мѣчно на читатели-ты.

Буква *я* въ не много слова ся чюе какъ *е*; азъ съхранихъ на всѣдѣ правописаніе-то *й*, но въ

ринны въ цѣрковный языкъ можемъ да заключимъ, че тя е играла тази истѣ роль въ старинѣ, коґѣто играе днесъ у насъ. Глаголь *яма* има *ядохъ* и *сидохъ*; *сребрянѣ*, *оловянѣ*, *прямо* писалося *сребрънѣ*, *оловьнѣ*, *прѣмо*, гдѣ, вѣроятно, *ь* ся е произносило какъ *я*. Русси-ти произносятся *ь* почти какъ *е*. «Болѣе всѣхъ гласныхъ затрудняють въ правописаніи *е* и *ь*, часто смѣшиваемыя между собою по сходству нынѣшняго произношенія». (Грамм. Давидова § 549).

*) Отъ това правило ся исключява частица гдѣ, коґѣто негли е поправо да пишеть кде съгласно съ произношеніе-то и съ старинно-то правописаніе.